

Z OBSAHU	Rodina je velké dobrodiní. Benedikt XVI. na Světovém setkání rodin	04
	Dar práce a slavení. Rozhovor s Marií Oujezdskou	07
	Mučedníci komunismu. Údajné sebevraždy	09
	Jiří Karas jako alternativa	11

TRADICE OTCŮ

Ze spisů svatého biskupa Bonaventury (1221–1274)

Zamysli se také ty, vykoupení člověče, kdo to za tebe visí na kříži, uvaž jeho velikost a svatost, uvědom si, že jeho smrt přináší mrtvým život, že nad jeho odchodem ze světa truchlí nebesa i země a pukají tvrdé skály.

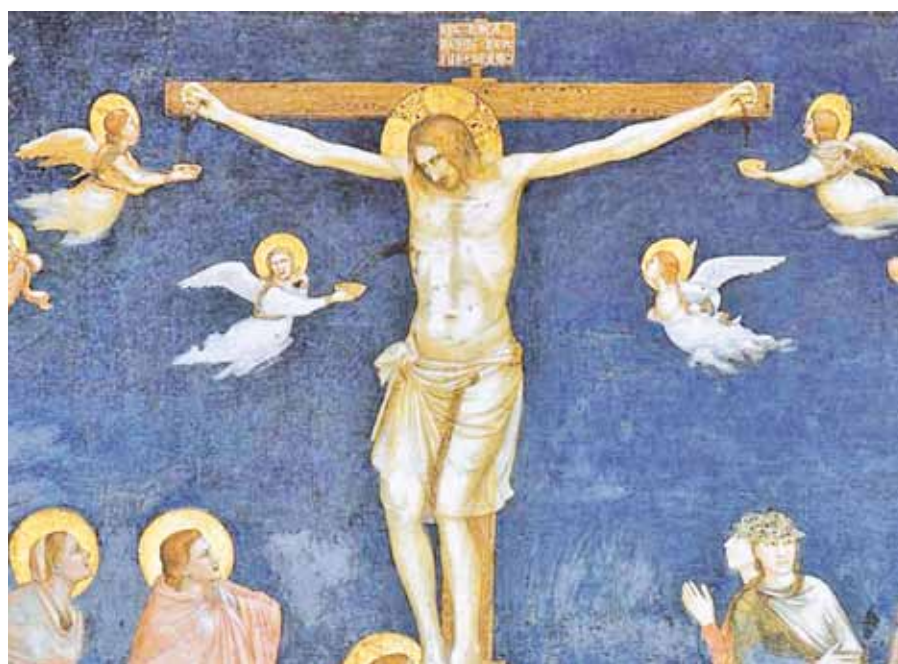
A rozjíměj dále: Z boku ukřižovaného Krista měla vzniknout Církev. Měla se také naplnit slova Písma: *Uvidí, koho probodli*. A tak došlo Božím řízením k tomu, že jeden voják ten svatý bok proklál kopím. Z otevřeného boku se vyřinula krev s vodou, výkupné za naši spásu. Vytryskla z hlubin studnice Kristova srdce, aby dala svátostí Církev moc vlévat život milosti a zároveň aby pro všechny, kdo žijí v Kristu, byla nápojem z živého pramene, *tryskajícího do života věčného*.

Nuže vzhůru, duše, přítelkyně Kristova, spěchej, abys tam, u Kristova srdce, našla pro sebe místo, tam ulož plody své čisté lásky, tam *pospěš navázat vody z pramenů Spasitelových*, přilož své rty a pij. [...]

Pospěš k tomuto prameni života a světla, duše Boha milující, ať jsi kdokoli, a obrať se k němu s veškerou upřímností svého srdce: Ó nevýslovná krásno nejvyššího Boha, ó nejčistší jase věčného světla, živote v každém životě žijící a světlo v každém světle svítící a od nejprvnějšího rozbřesku udržující v plném lesku po všechny časy nejrůznější světla, jež září před trůnem tvého božství!

Ó věčný a nepřístupný, skvoucí a oblažující výtrysku pramene skrytého každému smrtelnému oku! Ty propasti beze dna, výšino bez vrcholu, velikosti nezměřitelná, čistoto nezkalitelná!

Z tebe vytéká řeka *oblažující město Boží* a my ti za to zpěvujeme písně chvály, *hlásitě plesající a vzdávající ti díky*, neboť nám bylo dáno zakusit, že u tebe je pramen života a ve tvé záři vidíme světlo.

Giotto di Bondone: Ukřižování (1320). Foto: Wikipaintings

Stačí se podívat na Ježíšovo probodené srdce

Všichni toužíme po lásce. Snažíme se ji hledat, protože si uvědomujeme, že láska vnáší do života světlo, naději, radost a pokoj. Mnozí říkají, že láska je kořením života, protože dává životu tu správnou chuť. Bez lásky se život stává prázdný, monotónní, smutný a tíživý. Bez lásky jsou narušeny vztahy mezi lidmi. objevuje se zloba, závist, bezohlednost, sobectví, beznaděj, tíživá samota a úzkost.

Velmi často hledáme lásku tam, kde není. Kde tedy můžeme najít opravdovou lásku? Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova nám připomíná, že je tu Někdo, kdo nás stále miluje, a to bezmezně a bezpodmínečně. Je to Ježíš, Boží Syn, který dal za nás to nejvzácnější, co měl. Svůj život, své srdce, které si nechal pro-

bodnout, aby krev a voda prýstící z něho nás oživovala a očisťovala od všeho, co nám brání zakoušet opravdovou lásku. Lásku, která je nestvořená, ze které každý druh lásky vyvěrá. Tou láskou je láska Boží, láska, která nemá začátek ani konec, která existuje od věčnosti mezi třemi božskými Osobami. Otce, Synem a Duchem Svatým.

Je vůbec možné proniknout až do nejhlubšího tajemství tří božských Osob? Ježíš říká, že nás miluje stejnou láskou, jakou ho miluje Otec, a nabádá nás, abychom v jeho lásce zůstávali (srov. Jan 15,9). Když tuto lásku nezakoušíme, znamená to, že tato láska sice trvá i nadále, ale jsme to my, kdo jsme ji opustili.

Dokončení na str. 2

Foto: <http://www.family2012.com>

Světové setkání rodin v Miláně

Ve dnech od 30. května do 3. června 2012 se v severoitalském Miláně konalo VII. Světové setkání rodin, pořádané Papežskou radou pro rodinu a milánskou arcidiecézí. Téma setkání vyjádřili organizátoři mottem „Rodina – práce a slavení“.

Od pátku do neděle se setkání účastnil také papež Benedikt XVI. V sobotu dopoledne se sešel ke společné modlitbě s kněžími, řeholníky a řeholnicemi v milánském dómu. Poté následovalo setkání s biřmovanci na stadionu San Siro, kam dorazilo na 70 tisíc lidí. Sobotní den pak zakončila slavnostní vigilie, tzv. Slavnost svědectví, v milánském parku Bresso, jíž se zúčastnilo na 350 tisíc lidí. Během vigilie vyslechl Svätý otec osobní prožitky víry některých přítomných a také odpověděl na pět otázek, které se obzvláště v dnešní době velmi vážně dotýkají rodinného života. Jeho odpovědi najdete v tomto čísle na str. 4. Na závěr papež pozdravil telemostem obyvatele z oblasti postižených nedávným zemětřesením a ujistil je o modlitbách a pomoci, kterou se jim snaží poskytnout Caritas a další charitativní organizace.

V neděli slavil Benedikt XVI. v milánském parku Bresso mši svatou, které se účastnil téměř milión věřících z celého světa. „Žít vaše povolání není snadné. Zvláště dnes,“ uvedl ve své homilii k přítomným rodinám a vybídl je k životu v odvaze. Připomněl, že rodiny jsou dnes ohrožovány především utilitaristickou mentalitou, která se z ekonomické oblasti nebezpečně šíří i do ostatních sfér lidského života a v této souvislosti povzbudil rodiny, aby toužily „spíše být než mít“. Na závěr se Svätý otec pomodlil s přítomnými rodinami, které v Miláně zastupovaly 90 národů celého světa, modlitbu Anděl Páně a při této příležitosti oznámil, že příští Světové setkání rodin se uskuteční v roce 2015 ve Spojených státech amerických ve Filadelfii.

Setkání rodin v Miláně se zúčastnila také zhruba stovka českých poutníků, jež doprovodil královéhradecký biskup Jan Vokál. Rozhovor s jednou z účastnic, paní Marií Oujezdskou z Národního centra pro rodinu, vám nabízíme na str. 7.

TS ČBK, RC

Dokončení ze str. 1

Jak v ní tedy můžeme zůstat? Ježíš říká, že zůstává v lásce svého Otce tím, že zachovává jeho přikázání, a také my můžeme zůstat v této jeho lásce, když budeme zachovávat přikázání, které nám dává. Tím přikázáním je, abychom se milovali navzájem, jako On miloval nás.

Co to ovšem znamená milovat tak, jako nás miluje Ježíš? Stačí se podívat na Ježíšovo probodené srdce. Ježíš nemyslí na sebe, ale na každého z nás. Zmařil sebe, aby nám dal život v plnosti. Proto přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě. Pravdě, že Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (srov. Jan 3,16). Pro tuto pravdu položil svůj život.

Dokážeme i my dělat všechno pro to, aby ostatní kolem nás mohli poznat Ježíšovu lásku a zůstat v ní? K tomu je zapotřebí vydávat svědectví pravdě, že jedině Ježíšova láska nás učiní opravdu šťastnými. Když se o to budeme snažit, pak splníme podmínku, o které Ježíš mluví, a zůstaneme v jeho lásce. Tady je klíč k tomu, abychom našli opravdovou lásku, lásku, pro kterou jsme byli stvořeni a po které tolik toužíme. Stačí opravdu tak málo. Nemyslet jen na sebe, ale pamatovat na bližní kolem nás a vydávat svědectví pravdě.

*P. Bogdan M. Sikora OFMConv.
provinciál Řádu minoritů v ČR*

Předseda Papežské rady pro novou evangelizaci o katolících v politice

„Katolíci, kteří působí v politice, se musejí vystříhat nostalgie i utopismu, ale žádá se od nich evangelní realismus, to znamená, aby hleděli do budoucna a byli si vědomi minulosti,“ řekl předseda Papežské rady pro novou evangelizaci arcibiskup Rino Fisichella při prezentaci knihy italské lékařky a poslankyně Paoli Binetti *Etika a demokracie*. Italský arcibiskup označil situaci v oblasti politiky za alarmující a přirovnal ji k „požáru a volání o pomoc“. Arcibiskup Fisichella hovořil o dlouhodobě diskutované otázce přítomnosti katolíků v italském veřejném životě. Za současné situace by podle něho nemělo nasazení věřících připomínat evangelní „záplatování starých šatů“. „Od katolíků v politice se především očekává, že se budou dívat daleko před sebe, budou schopni inovovat a plánovat, protože bez toho nenastane žádná budoucnost,“ řekl a dodal, že je důležitá také odvaha. „Ze slabých myšlenek vyrůstá slabá kultura i politika,“ řekl arcibiskup Fisichella.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

SLOVO KNĚZE

Čínští katolíci vyzývají k modlitbě za církve

Katolíci v diecézi Suiyuan vyzývají ostatní věřící po celém světě, aby se za ně modlili během Světového dne modliteb za církve v Číně, neboť procházejí nejtěžším obdobím za poslední desetiletí. Podle církevních zdrojů čelí katolická komunita v autonomní oblasti Vnitřní Mongolsko řadě represí ze strany státních orgánů, které nutí „podzemní“ duchovní vstoupit do vládou schválené vlastenecké katolické asociace.

Aby nedošlo k zatýkání, zůstávají podzemní kněží ve skrytosti a nemohou vykonávat běžnou pastorační práci, protože odmítají podporovat princip nezávislé církve. Otec Joseph Gao Jiangping, administrátor podzemní diecéze, byl 15. února vzat do vazby a nyní je již déle než tři měsíce držen v izolaci v detenčním centru v Hohhot, hlavním městě oblasti. Církevní zdroje uvádějí, že je ve špatném fyzickém stavu v důsledku mučení a nepřetržitých výslechů. Mezitím vládou schválená církev postupně přebírá velké kostely dříve spravované podzemními kněžími.

UCANEWS

Nuncius vyzývá k modlitbě a půstu za mír v Sýrii

Uprostřed protichůdných zpráv o zabití více než 100 Sýřanů ve městě Húlá apoštolský nuncius v Sýrii vyzval křesťany i muslimy, aby se modlili a postili za mír. Zatímco tisk většinou přičítá odpovědnost za masakr v Húlá Asadovu režimu, syrské zdroje sdělily agentuře *Fides*, že islamističtí teroristé používali civilisty jako lidské štíty.

„Přicházejí další zprávy o masakrech, ale není jisté, kdo je za ně zodpovědný,“ řekl P. Romualdo Fernandez, františkán žijící v Damašku. „Vládne zde pesimismus, protože nikdo neví, co přinese budoucnost. Je kritizován režim, ale také opoziční povstalci. My křesťané sdílíme utrpení národa, těžce zkoušeného tímto konfliktem. Usilujeme o mír a spravedlnost, aniž bychom se drželi některé z politických frakcí.“

„Tento masakr není jediný; doufejme však, že je poslední,“ dodal nuncius arcibiskup Mario Zenari. „Požadujeme ukončení těchto zvěrstev. Vyzýváme všechny věřící, křesťany i muslimy, aby objevovali zbraně modlitby a půstu a oživovali naději na mírovou budoucnost v Sýrii.“

Catholic Culture

Francie má nového blahoslaveného

Kardinál Angelo Amato, prefekt Kongregace pro svatořečení, předsedal v neděli 3. června beatifikační liturgii v Besançon, kde povýšil k oltářní úctě O. Jean-Josepha Latasteho OP z řádu dominikánů. Nový blahoslavený se narodil roku 1832, ve dvaceti letech vstoupil do řádu bratří kazatelů a v roce 1863 se stal knězem. Kněžskou službu konal pouhých 6 let, protože zemřel ve svých 37 letech, roku 1869. Byl horlivým kazatelem Božího milosrdenství, věnoval se duchovní a lidské regeneraci vězňů žen a založil řeholní kongregaci sester dominikánek z Betánie.

„Blahoslavený O. Lataste byl mužem eucharistie. Od útlého mládí byl horlivým účastníkem nočních adorací Nejsvětější svátosti. Jako kněz byl promotorem častého i denního svatého přijímání. V této souvislosti svému bratru Emilovi napsal: ‚Toto tajemství je zajisté velké! Ten, kterého jdeme nejenom navštívit, ale přijmout do sebe, je tak veliký, že nikdy nemůžeme být připraveni dostatečně... Myslím si však, že tato vznešená svátost lásky nebyla ustanovena jako odměna pro zbožné a dobře naladěné duše, nýbrž také jako lék, který má zničit jed zla, jako koupel, která omývá duši, jako hojivý balzám a vzpruha uvolňující sílu a odvalu, kterých máme zapotřebí,‘“ citoval kardinál Amato slova nového blahoslaveného O. Jean-Josepha Latasteho OP.

Ra Vat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Krásný červnový den. Slunečno, modrá obloha a poskrovnu bílých obláčků. Právě jsem se vrátil z Božího Těla a musím se s vámi, milí čtenáři, podělit. Pán Ježíš skrytý, a přece podstatně přítomný v Eucharistii byl dnes v Olomouci oslaven. Kraloval na Horním náměstí u paty Trojičního sloupu a před radnicí města.

Slavení Božího Těla a Krve má v Olomouci již letitou zaběhlou tradici. Katolíci olomouckých farností se spolu se svými kněžími scházejí v gotickém chrámu svatého Mořice. Zde se necháváme vést naším arcibiskupem Janem na dobrou pastvu – ke Kristu. Slavíme Mši svatou a noříme se do tajemného dění na oltáři. Pán za nás z lásky dává svůj život. Vykupuje nás a zároveň nás touží naplnit sám sebou. Přijímáme jeho Tělo a jeho drahocenná Krev začíná kolovat v našich žilách. Jeho lidská Duše vstupuje do naší duše a my jsme pozdviženi k účasti na Kristově božství. Kdo vypoví toto tajemství?

A ještě než stačíme vzdát díky za nebeský pokrm, Pán Ježíš se skví před námi v monstranci jako Slunce. Neoslepuje však naše oči, ale ozařuje ducha. Klaníme se mu a v oblaku vonného dýmu se zpěvy a zvoněním ho doprovázíme pod baldachýn. Z kostela vychází vpravdě královský průvod: ministranti a družičky, řeholní sestry a bratři, jáhni a kněží, čestná stráž žen s pochodněmi, mladí, staří, rodiny s dětmi, skauti a skautky, všichni za zvuků fanfár důstojně obklopují Krále a doprovázejí ho na čestné místo ve středu Olomouce.

Sluneční paprsky nasvěčují kadidlový kouř i ten, který stoupá z hořících pochodní. Je čas pokleknout před Pánem. K němu se obracejí naše prosby za rodiny, za město, za národ. A také naše chvály a díky za život, za krásnou zemi, za Vtělení a Vykoupení, za dar víry, naděje a lásky.

Svátostný Kristus, tichý a pokorný srdcem, vévodí nám všem.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

SVÁTOSTI

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Evangelista Jan chce veršem 19,34 (*jeden z vojáků mu kopím probodl bok, a hned vyšla krev a voda*) takřka říci: „Pán je mrtev, ale neodešel, zanechal nám zde poklad své lásky. Jeho život na tomto světě nebyl jen krátkým vystoupením, které skončilo po 33 letech. Skrze svátosti je zde přítomen pro všechny časy, skrze křest a eucharistii stále žije uprostřed nás, zůstává naším lidským bratrem, který se nám věnuje a stojí při nás v tomto světě. [...]“

Dnešní člověk, tedy my všichni, který nežije kdesi, ale v nás, tento dnešní člověk nechce být nenáboženský, ale nemůže dobře nahlédnout, proč by zbožnost a náboženství měly být bezpodmínečně vázány na Církev a svátosti. Říká si: „Což nám Bůh nevytvořil krásný dóm přírody, dóm svých hor, svých lesů a svých moří, kde mohu Boha nalézt mnohem bezprostředněji, blíže a lépe, než kdybych se někde tlačil do nějakého kostela (církve)?“ A říká si: „Což není Bůh všemohoucí, copak je vázán na těch pár svátostných znamení, nebo nemůže Bůh člověka najít, kdy a kde a jak chce?“ Bůh je opravdu všemohoucí

Kříž – Strom života, Scherenbergský žaltář (1260)
Foto: Wikimedia Commons

a může člověka najít a setkat se s ním, kdykoli jen chce. Sdílení milosti jednotlivému člověku není ve skutečnosti vázáno na svátosti, nýbrž Bůh může zasáhnout do toho, co je skryté v lidském srdci, jak jen chce.

Člověk však není pouhý jedinec, svou podstatou je „spolu-člověk“, patří k němu společenství druhých lidí, svět a viditelné věci. Žádný člověk nežije pouze ze sebe a pro sebe. Platí to již v oblasti tělesné, kde jsme [...] všichni navzájem závislí a žijeme jeden z druhého. Platí to také v oblasti duchovní, kde nikdo sám nevynalezl svou řeč a není jednoduše prvním člověkem, nýbrž kde jeden od druhého přijímáme myšlenky a duchovně, stejně jako tělesně, žijeme jeden ze druhého. Žádný člověk není pouhým jedinecem, nýbrž každý člověk je „spolu-člověk“. Má-li tedy náboženství zasáhnout celého člověka, a ne pouze nějakou jeho část, pak se musí s člověkem setkat v jeho „spolu-lidském-bytí“, v jeho tělesnosti a viditelnosti. [...] A to je smysl svátostí, že vytvářejí společenství ve svatém, že různorodost lidí sjednocují ve svatém od Boha a k Bohu, že dávají náboženství viditelnost a tělesnost, bez níž by zůstávalo něčím hluboce nelidským.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Kolář SJ

RODINA JE VELKÉ DOBRODINÍ

Odpovědi Benedikta XVI. na otázky během vigilie Světového setkání rodin

Při setkání s rodinami Svatý otec odpověděl na pětici otázek zástupců všech světových kontinentů – vietnamské dívky, madagaskarských snoubenců, rodiny z Řecka, USA a Brazílie.

Cat Tien, děvčátko z Vietnamu

Ciao papeži! Jsem Cat Tien a pocházím z Vietnamu. Je mi sedm let a chtěla bych ti představit svoji rodinu. To je můj tatínek Dan, a moje maminka je Tao, a to je můj bratříček Binh. Ráda bych věděla něco o tvé rodině a o tom, jaké to bylo, když jsi byl tak malý jako já.

Díky Ti, drahá, a díky rodičům. Srdečné díky. Zajímají tě tedy vzpomínky na moje

dětství. Bylo by jich hodně. Řeknu jich jenom několik. Pro rodinu byla u nás vždy podstatná neděle, která však začínala již v sobotu odpoledne. Otec nám četl nedělní čtení ze mše z jedné knihy, která byla v té době v Německu velmi rozšířená a kde byla také vysvětlení jednotlivých textů. Tak začínala neděle: radostnou atmosférou jsme vstoupili do liturgie. Druhý den jsme šli na mši. Bydli

jsme nedaleko Salzburgu a byli jsme tedy obklopeni hudbou – Mozarta, Schuberta, Haydna – a když začínalo Kyrie, bylo to, jako by se otevíralo nebe. Doma pak byl přirozeně velký společný oběd. A hodně jsme zpívali. Můj bratr je velký muzikant, již jako malý chlapec pro nás všechny skládal hudbu, takže zpívala celá rodina. Tatínek hrál na citeru a zpíval. Ty chvíle jsou nezapomenutelné. Potom jsme také

společně cestovali, chodili na procházky. Bydleli jsme nedaleko lesa, a tak bylo moc krásné vyjít do lesa, kde jsme si hráli a prožívali různá dobrodružství.

Jedním slovem: byli jsme jedno srdce a jedna duše, s množstvím společných zkušeností, i v dobách velmi špatných, protože byla válka, před tím diktatura a pak chudoba. Avšak tato vzájemná láska, tato radost i nad jednoduchými věcmi byla mocná, takže jsme dovedli přemáhat a snášet i to špatné. Myslím, že velmi důležité bylo právě to, že i nepatrné věci přinášely radost, protože byly výrazem radosti srdce druhých. A tak jsme vyrůstali v jistotě, že je dobré být člověkem, protože jsme viděli, jak se Boží dobrota odrážela v rodičích a sourozencích. A popravdě řečeno, pokud bych si měl trochu představit, jak to bude v Ráji, vybavuje se mi vždy čas mého mládí a dětství. V tomto kontextu důvěry, radosti a lásky jsme byli šťastní, a myslím, že v Ráji to bude podobné jako v mém dětství. V tomto smyslu doufám, že až půjdu na „onen svět“, půjdu „domů“.

Serge Razafinbony a Fara Andrianombonana, snoubenci z Madagaskaru

Serge: Svatosti, jsme Fara a Serge a pocházíme z Madagaskaru. Poznali jsme se ve Florencii, kde jsme studovali, já strojařinu a ona ekonomiku. Jsme zasnoubeni čtyři roky a sníme o tom, že jakmile skončíme studia, vrátíme se do své vlasti, abychom byli platní svému národu také svojí profesí.

Fara: Rodinné vzory, který převládají na Západě, nás nepřesvědčují, ale jsme si vědomi, že také mnohé tradice naší Afriky je zapotřebí určitým způsobem překonat. Cítíme se stvořeni jeden pro druhého, a proto se chceme vzít a založit rodinu. Chceme, aby byl každý aspekt našeho života orientován hodnotami evangelia. Mluví-li se však o manželství, Svatosti, je tu slovo, které nás přitahuje a zároveň budí bázeň více než jiné: slůvko „navždy“. Drazí přátelé, děkuji za vaše svědectví. Provázím vás modlitbou na cestě vašich zasnub a věřím, že založíte rodinu na evangelních hodnotách, rodinu „navždy“. Poukázali jste na různé typy manželství. Máme „mariage coutumier“ v Af-

rice a západní typ manželství. Popravdě řečeno, až do konce 19. století převládala také v Evropě jiný model manželství než dnes. Manželství bylo nezhřídkou uzavíráno mezi určitými klany a usilovalo se o zachování klanu, otevřenou budoucnost, uchování majetku apod. Klany hledaly mezi sebou páry v naději, že se k sobě budou hodit. Tak tomu bylo i v našich zemích. Vzpomínám si, že tak tomu bylo i v jedné malé vesničce, kde jsem chodil do školy. Ale od devatenáctého století nastoupila emancipace jednot-

**Mám-li si představit Ráj,
vybavuje se mi mé dětství.
V tomto smyslu doufám,
že až půjdu na „onen svět“,
půjdu „domů“.**

Benedikt XVI. s Cat Tien. Foto: <http://benoit-et-moi.fr>

livce, osobní svobody. Manželství se už nezakládá na vůli druhých, ale na osobní volbě; předchází mu láska, následují zasnuby a pak manželství. V té době jsme byli všichni přesvědčeni, že je to jediný správný model a že láska sama je zárukou onoho „navždy“, protože láska je absolutní, chce všechno, a tedy i veškerý čas – trvá navždy. Bohužel, realita taková není vždy. Je zřejmé, že zamilovanost je krásná, možná ne vždy tak trvalá jako cit; netrvá navždy. Je tedy jasné, že přechod od zamilovanosti k zasnubám a pak k manželství vyžaduje určitá rozhodnutí,

vnitřní zkušenosti. Jak jsem řekl, cit lásky je krásný, ale musí být očišťován, musí procházet cestou rozlišování, to znamená, že musí dojít také na rozum a vůli. Musí dojít ke sjednocení rozumu, citu a vůle. V obřadu uzavírání manželství se Církev neptá: „Jsi zamilován?“ nýbrž „Chceš, jsi rozhodnut?“ Zamilovanost se tedy musí stát pravou láskou a zapojit vůli a rozum do procesu, kterým je zasnoubení, očišťování, prohlubování, aby pak opravdu celý člověk se všemi svými schopnostmi, spolu s rozumovým rozlišováním a silou vůle řekl: „Ano, to ať je můj život.“

Často myslívám na svatbu v Káni. První víno je překrásné, tedy zamilovanost. Netrvá však navždy, musí přijít druhé víno, musí kvasit, růst a zrát. Definitivní láska, která se stane skutečně „druhým vínem“, je krásnější, lepší než první víno. To je třeba hledat. Tady je také důležité, aby nikdo nebyl izolován. Je zde On a Ona, ale také farní společenství, Církev, přátelé. Toto všechno: správná personalizace, společenství života s druhými, s rodinami, které si vzájemně pomáhají, je velmi důležité, a jedině v tomto zapojení celého společenství, přátel, Církev, víry a samého Boha roste víno, které bude navždy. To vám přeji.

Rodina Paleologos z Řecka

Nikos: Kalyspera. Jsme rodina Paleologos. Pocházíme z Athén. Jmenuji se Nikos a moje manželka Pania. Naše dvě děti Pavlos a Lydie. Před lety jsme spolu se dvěma společníky investovali všechno, co jsme měli, do malé firmy věnující se informatice. Přišla těžká ekonomická krize, klientů drasticky ubylo a ti, kteří zůstali, stále více oddalují platby. Stěží dokážeme zaplatit dvěma zaměstnancům, a na nás společníky zůstává jen nepatrně. Každým dnem ubývá prostředků na obživu našich rodin. Naše situace je jednou z mnoha mezi miliony dalších. Ve městě chodí lidé se svěšenou hlavou. Nikdo nikomu nedůvěřuje, nedostává se naděje.

Pania: Přestože věříme v prozřetelnost, jen s námahou si dovedeme představit budoucnost svých dětí. Jsou dny, Svatý otče, kdy se ptáme, co dělat, abychom neztráceli naději. Co může říci Církev těmto lidem, jednotlivcům i rodinám, kterým se nedostává perspektivy?

Drazí přátelé, díky za vaše svědectví, které zasáhlo moje srdce i srdce nás všech. Co můžeme odpovědět? Slova nestačí. Měli bychom učinit něco konkrétního, a všichni trpíme tím, že nemůžeme dělat nic. Mluvme nejprve o politice: mám za to, že by měl ve všech stranách posílit smysl pro odpovědnost, aby se neslibovaly věci, které nemohou být uskutečněny, aby se neusilovalo jenom o hlasy voličů, ale byla přijata odpovědnost za blaho všech; aby se pochopilo, že politika je vždy i lidskou a mravní odpovědností před Bohem a lidmi. Jedinci pak samozřejmě trpí a musí snášet danou situaci často bez možnosti se bránit. Nicméně můžeme také říci: Každý se snažíme dělat, co je možné, myslet na sebe, na rodinu a na druhé s velkým smyslem pro odpovědnost a s vědomím, že oběti jsou nezbytné, aby bylo možné postoupit vpřed. Za třetí: co můžeme dělat my? To je otázka, kterou si v této chvíli kladu. Možná, že by mohlo pomoci partnerství mezi městy, rodinami, farnostmi. V Evropě máme síť různých partnerství, kulturní výměny, které jsou jistě velmi dobré a užitečné, ale možná, že je zapotřebí partnerství jiného typu, totiž aby jedna konkrétní rodina na Západě, v Itálii, Německu, Francii přijala odpovědnost za pomoc jiné rodině. Podobně farnosti a města, která by v konkrétním smyslu skutečně poskytovala pomoc. Můžete si být jistí, že já a mnozí jiní se za vás modlíme, a tato modlitba nespočívá jen ve vyslovování slov, ale v otevírání srdce vůči Bohu, který dává kreativitu při hledání řešení. Mějme naději, že nám Pán pomůže, že Pán bude stále pomáhat.

Rodina Rerrie z USA

Jay: Žijeme blízko New Yorku. Jmenuji se Jay, pocházím z Jamajky a jsem učitelkou. Moje manželka Anna je pomocnou učitelkou. To je našich šest dětí od 2 do 12 let. Z toho si můžete, Svatosti, dobře představit, že náš život je neustálým během proti času, plný shánění a komplikací různého druhu. Také u nás ve Spojených státech je jednou z priorit udržení pracovního místa a k tomu je třeba nehlédět na pracovní dobu, a často tím trpí právě rodinné vztahy.

Anna: Jistě, ne vždy je to snadné. Máme dojem, Svatosti, že instituce a podniky neusnadňují harmonizaci pracovní doby

a rodinných rytmiů. Představujeme si, že ani pro Vás není snadné smířit nekonečné závazky s odpočinkem. Máte nějakou radu, která by pomohla při hledání této nezbytné harmonie? Jak pomoci rodinám žít ve víru tolika podnětů ukládaných soudobou společností, aby sváteční čas prožily podle Božího Srdce?

To je velká otázka. Myslím, že rozumím tomuto dilematu mezi dvěma prioritami: zásadním prvenstvím pracovního místa a prioritou rodiny. Jak obě tyto priority smířit? Mohu se pokusit o nějakou radu. Zaprvé: existují podniky, které poskytují určité výhody pro rodiny – při naroze-

Foto: <http://lavignadesignore.blogspot.cz>

I uprostřed velkých starostí se snažme přijít každý den s něčím krásným.

ninách apod. – a uvědomují si, že dopřát nějaké volno je vpsledku výhodné i pro podnik, protože to posiluje lásku k práci, a tedy i samotný podnik. Chtěl bych proto vyzvat zaměstnavatele, aby mysleli na rodiny a na to, jak napomáhat tomu, aby tyto dvě priority byly sladěny. Za druhé: zdá se mi, že je třeba hledat určitou přirozenou kreativitu, což není vždy snadné. Každý by měl přinášet do rodiny alespoň nějaký drobný prvek radosti, pozornosti, sebezapření, aby rodina byla spolu a tak aby byly přijímány a překonávány noci, temnoty, o kterých jsme mluvili. Myslet na ono velké dobrodiní, kterým je rodina. I uprostřed velkých starostí přijít každý den s něčím krásným, nalézt smíření oněch dvou priorit. A potom neděle, svátek, doufám, že den Páně je v Americe dodržován. Domnívám se, že neděle jakožto den Páně je také velmi důležitá jakožto den člověka, abychom byli svo-

bodní. To byl podle příběhu o stvoření původní úmysl Stvořitele: aby jeden den byli všichni volní. V této svobodě jednoho pro druhého, pro sebe, jsme svobodní pro Boha. Myslím, že bráníme-li neděli a svátky jako Boží dny a tím i dny lidství, bráníme tím svobodu. Přeji vše dobré.

Rodina Araujo z Brazílie

Maria Marta: Svatosti, stejně jako ve světě, dochází také u nás v Brazílii k rozpadům manželství a tyto případy narůstají. Jmenuji se Maria Marta, to je Manoel Angelo. Jsme spolu 34 let a již máme vnuky. Jako lékaři a rodinní psychoterapeuti se setkáváme s mnoha rodinami a vidíme, že v konfliktech mezi manžely narůstá těžkost odpustit a přijmout odpuštění. V různých případech jsme se setkali s přáním založit nová manželství, něco pevného také pro děti, které se rodí z nových svazků.

Manoel Angelo: Některé z těchto znovu sezdaných párů by se chtěly přiblížit k Církvi, ale když vidí, že nemohou přistoupit ke svátostem, jsou velmi zklamáni. Cítí se vyrazení, poznamenáni neodvolatelným rozsudkem. Tato velká soužení hluboce zraňují ty, kterých se dotknou. Tyto rány se stávají součástí světa a jsou to také zranění naše i celého lidstva. Svatý otče, víme, že Církvi tyto situace velmi leží na srdci. Jaká slova a jaká znamení naděje jim můžeme poskytnout?

Drazí přátelé, díky za vaši velmi nezbytnou práci rodinných psychoterapeutů. Díky za všechno, čím pomáháte těmto trpícím lidem. Problém rozvedených a znovu sezdaných skutečně patří k velkým bolestem dnešní Církve. A nemáme jednoduché recepty. Utrpení je velké. Můžeme jen povzbudit farnosti i jednotlivce, aby pomáhali těmto osobám snášet utrpení rozchodu. Řekl bych, že je přirozeně velmi potřebná prevence, to znamená prohlubovat od začátku zamilovanost do hlubokého, zralého rozhodnutí; dále doprovázet manželství, aby rodiny nikdy nebyly samotné, ale byly na své cestě skutečně doprovázeny. A pokud jde přímo o tyto lidi, musíme říci – jak jste řekli –, že Církev je má ráda. Tato láska však musí být vidět a cítit. Myslím, že je velkým úkolem farnosti, katolického společenství, udělat vše, co je v jejich možnostech, aby tito lidé cítili, že jsou milováni, přijímá-

ni, že nejsou „mimo“, třebaže nemohou přijmout rozhršení a eucharistii. Musí nahlédnout, že i tak žijí plně v Církvi. A pokud snad není možné udělit absoluci ve zpovědi, je důležitý stálý kontakt s nějakým knězem, duchovním vůdcem, aby mohli vnímat, že jsou vedeni a doprovázeni. Je také velmi důležité, aby pocítili, že eucharistie je opravdová a přijatá, pokud

jsou ve společenství s Kristovým Tělem, neboť i bez „hmatatelného“ přijetí svátosti můžeme být duchovně sjednoceni s Kristem v Jeho Těle. Je důležité to pochopit a skutečně najít možnost, jak prožívat víru se Slovem Božím, se společenstvím Církve a nahlédnout, že jejich soužení je pro Církev darem, protože tím slouží všem, i obraně stabilní lásky a manželství.

Toto utrpení není jen fyzickým a psychickým soužením, nýbrž utrpením pro velké hodnoty víry v církevním společenství. Myslím, že jejich utrpení, pokud je skutečně vnitřně přijato, je pro Církev darem. Je třeba, aby věděli, že právě tak slouží Církvi a jsou v jejím srdci.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana

DAR PRÁCE A SLAVENÍ

Rozhovor s Marií Oujezdskou o Světovém setkání rodin

V čem může být letošní Světové setkání rodin podnětné a inspirativní pro rodiny v České republice?

Co jste si odvezla do své (pro mne osobně velmi obdivuhodné) činnosti v rámci Národního centra pro rodinu jako inspiraci?

Milánské setkání, do něhož počítám i teologicko-pastorační kongres, který vlastnímu setkání předcházela, bylo pro mne především ujištěním. Ujištěním o hodnotě lidské práce, pokud je projevem sebedarování druhým lidem, a není proto v první řadě prostředkem k sebezprosazování. Takové pojetí práce vede ke svobodě, a ne k otrockému snažení, jehož odměnou je volný čas jako příležitost k zábavě.

Uvědomila jsem si, jak lehce člověk přijímá obvyklé způsoby uvažování, když jen nařiká na zátěž „v práci“, snaží se „zvládat doma“ a těší se na „víkendové volno“. Naproti tomu se v Miláně hovořilo o slavení, které je projevem svobody člověka sloužícího práci Bohu a bližním. Slavení je potom prostředkem k posilování sociálních vazeb, časem společné radosti z práce i vzájemného sdílení. Je příležitostí projevit uznání i méně výkonným, časem odpočinku a především setkáním s Bohem a s Církvi.

V čem se letošní Světové setkání rodin dotýkalo situace rodiny v České republice?

Téma setkání plně korespondovalo s hlavním tématem rodinných politik všech evropských států, tedy i České republiky, které je označováno jako harmonizace, slučitelnost rodiny a zaměstnání. Cílem těchto politik je umožnit rodičům maxi-

mální účast na trhu práce jako prostředku materiálního zabezpečení své rodiny.

Setkání nabídlo pro konkrétní politická řešení několik zásadních východisek. Hodnota práce je, jak jsem již uváděla, posuzována podle jejího zaměření na blaho bližních, nikoli podle tržního ocenění. Z toho vyplývá, že by práce pro rodinu,

John Everett Millais: Ježíš v domě svých rodičů (1849)
Foto: Wikipedia

Slavení je projevem svobody člověka sloužícího práci Bohu a bližním.

zejména péče a výchova dětí, měla být společností stejně oceňována jako práce placená. Pro Českou republiku to znamená, že by neměli být finančně diskriminováni rodiče, kteří se na rodičovské dovolené věnují „pouze“ výchově dětí oproti rodičům, kteří při pobírání rodičovského příspěvku jsou i zaměstnáni.

Rodinný život není jen příležitostí k odpočinku, ale má sloužit k výcho-

vě dětí, která se zaměřuje na skutečný smysl práce. Ten spočívá ve spolupráci s Bohem na správě světa a konkrétně se projevuje ve vytváření odpovídajících pracovních návyků – smyslu pro odpovědnost, obět, vytrvalost, spravedlnost při rozdělování statků atd. Pro Českou republiku to představuje pro rodiče výzvu věnovat dostatek času na výchovu svých dětí. Vzhledem k vysokému pracovnímu vyčerpání rodičů starších dětí jde o značný nárok.

Rodina není myslitelná bez práce. Společnost by měla podporovat firemní kulturu, která je přátelská k rodinnému životu svých zaměstnanců. Pro Českou republiku si lze jen přát narůstající nabídku motivačních opatření ze strany státu vůči podnikům, které se pro taková opatření rozhodují.

Zajištění dostatečných pracovních nabídek je důležité nejen pro život a prosperitu rodiny, ale i pro uskutečňování lidské důstojnosti každého člověka. Myslím, že i v tomto ohledu je velké očekávání Církve od nás, křesťanů, vnímat práci jako dar, který přijímám a který mám obohatit o vlastní vynalézavý přístup.

Připravila Zdeňka Rybová

PhDr. Ing. Marie Oujezdská, ředitelka Národního centra pro rodinu

VATIKÁN ZMÍTANÝ BOUŘÍ

Vyšetřování úniku důvěrných papežských dokumentů pokračuje

Bouře na jezeře, manuskript (1410). Foto: <http://britishlibrary.typepad.co.uk>

Takový útok na papeže a na Církev už tu dávno nebyl. Tentokrát jde o útok mimořádně organizovaný, přesně mířený, bezohledný a bolestný – řekl minulý týden kard. Tarcisio Bertone. Jako státní sekretář je jedním z mála lidí, kteří skutečně vědí něco víc o současné krizi za vatikánskými hradbami. Je průběžně informován o průběhu dvou nezávislých vyšetřování probíhajících aktuálně ve Vatikánu. První vede vatikánská justice a je spojené s přistížením papežského majordoma při kopírování tajných dokumentů. Druhé vyšetřování svěřil papež zvláštní k tomu povolání kardinálské komisi. Pravomoci tohoto druhého orgánu jsou značně širší. Kardinálové totiž pracují s papežským mandátem, a mohou tedy vyslyšet koho chtějí a jak chtějí, s cílem vysvětlit únik tajných dokumentů a s ním spojené vydírání papeže.

Oba procesy jsou tajné. Jejich výsledky neznáme. V informacích na téma, co se ve Vatikánu vlastně děje, proto preva-

Vatikánem zmítají dávno nevídané bouře. Papež, navzdory pochopitelnému zármutku, zachovává vnitřní klid a s pevností pokračuje ve svém poslání. Potřebuje v tom naši podporu.

žují dohady a výmysly. O krizi nicméně hovoří také její hlavní hrdinové. Na prvním místě papež osobně. Ve středu 30. května se Benedikt XVI. podělil o svůj smutek s věřícími při generální audienci. Vyzval nicméně všechny k důvěře, že navzdory všem lidským slabostem Pán Bůh vede svoji Církev a nikdy jí neodepře svou pomoc. Papež ujišťoval také o své důvěře k věrným spolupracovníkům ve Vatikánu. Varoval všechny, aby se drželi faktů a nevytvářeli si falešný ob-

raz o Svatém stolci na základě neopodstatněných dohadů. V podobném duchu mluvil papež také v Miláně. Ujistil o tom, že ačkoli Petrovou lodkou zmítají různé vichry, Pán Ježíš v ní je stále přítomen, ba co víc, je tím, kdo řídí svět.

Papež sám svědčí o tom, že tomu tak skutečně je. Navzdory všem bouřím pevně pokračuje ve svém poslání. Viděli jsme to v Miláně, kde se Benedikt XVI. setkal s rodinami, rozmlouval s nimi, odpovídal na obtížné otázky. Viděli jsme to také v Římě na slavnost Božího Těla, když papež s rozhodností vstoupil do polemiky se zplošťujícími způsoby chápání tajemství eucharistie. Dotknul se tak jedné z hlavních kontroverzí pokoncilní Církev. Odsoudil totiž rezignaci na eucharistický kult v podobě adorace a stejně tak pranýřoval zesvětšování mše svaté ve jménu víry bez kultu a bez obřadů. Uprostřed bouře, jaká tu nebyla už desítky let, papež jakoby nic nadále vede Církev, ukazuje, co je nejpodstatnější, spoléhaje plně na Boha.

Události ve Vatikánu a okolí skutečně připomínají bouři. Těžko předvídat, co bude dál. Když píšou tato slova, nabírá obrátky další aféra spojená s vatikánskou bankou. Do rukou italské spravedlnosti, a spolu s tím i do rukou médií (standardy poněkud severoafrické), se dostal list, ve kterém bývalý šéf banky píše papeži na téma neregulérností ve vatikánských financích, spolu s obsažným dossier korespondence a dokumentů. Zda to vše souvisí s předchozími úniky dokumentů z Vatikánu, nebo jde o dvě věci zcela nezávislé, těžko rozhodnout. Jisté je, že Petrův stolec je skutečně zmítán vichry ze všech stran a že papež nikdy nepotřeboval naši podporu tolik jako dnes.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Údajné sebevraždy

V minulém díle jsme se věnovali případům kněží, kteří zemřeli za podivných okolností ve vazbě či na svobodě a jejichž případy StB označila za sebevraždy. Dnes budeme v tomto tématu pokračovat.

Farář Němců i Čechů

P. František Sitte (též Franz Sitte), děkan, farář v Bořislavi u Teplíc v Čechách se narodil v Hrádku nad Nisou 7. února 1896. V letech 1908 až 1915 studoval na gymnáziu v Bohosudově. Poté se rozhodl pro kněžství. Jeho studia teologie se z důvodu války protáhla a kněžské svěcení přijal v Litoměřicích 20. srpna 1922. Od 1. září 1922 nastoupil jako kaplan do farnosti Bořislav v litoměřické diecézi. V roce 1925 získal aprobaci pro katechety německé občanské školy. Roku 1927 se zasloužil o opravu kostela v Hradišti. Administrátorem farnosti Bořislav byl jmenován 1. září 1934, v následujícím roce se zde stal farářem.

P. Sitte byl německé národnosti, stejně jako většina obyvatel bořislavské farnosti, ale díky svému apolitickému postoji nebyl po druhé světové válce odsunut. Zřejmě mu pomohl jeho vstřícný postoj k farníkům bez rozdílu národnosti. Kvůli českým farníkům se učil česky, aby i jim mohl posloužit. Za války odmítl odstranit oltář svatého Václava z kostela v Hradišti, i když ho k tomu německé úřady nutily. Rovněž podporoval spojenecké zajatce a také některé české farníky, kteří prožívali nouzi. Mezi českými i německými farníky byl velmi oblíben pro svou dobrosrdečnost, veselou povahu, štedrost a podporu sociálně slabších. Zasloužil se o výstavbu kaplí v Pytlíkově, Vrahožilech a Ůhořinách, zajistil doplnění zvonů zrekvírovaných za 1. světové války. Opakovaně opravoval ve farnosti tři kostely a šestnáct kaplí. Zálibu nacházel v zahrádkářství a sadařství. Jeho koníčkem byla rovněž regionální historie a vlastivěda. V roce 1936 vydal německy psané *Dějiny farní obce Bořislav (Geschichte der Pfarrgemeinde Boreslau)* a v roce 1956 dokončil historii celého regionu Českého středohoří pod názvem

Na slunné straně Milešovky (An der Sonnenseite des Milleschauers).

V roce 1948 byl jmenován osobním děkanem. Záhy poté se dostal do prvního konfliktu s komunistickým režimem. Manželka předsedy MNV si přála farářovo přeložení, neboť prý českým farníkům vadí jeho špatně čtená kázání. Stížnost zaslala na litoměřické biskupství, ale

P. Sitte s farníky. Foto: archiv autora

biskup Trochta se jej zastal a ocenil jeho dosavadní kněžské působení v Bořislavi. O setrvání kněze se pak ještě hlasovalo na národním výboru, kdy většina zástupců hlasovala pro farářovo setrvání. Proto mohl P. Sitte ve farnosti Bořislav dále zůstat. K dosažení šedesátin byl 17. února 1956 jmenován notářem litoměřické kurie.

Místo za sestrou do vazby

Poslední žijící příbuznou P. Sitteho byla jeho sestra Rosa Rudolfová, žijící v Kitzingen v Německé spolkové republice. Kněz v průběhu 50. let marně žádal o povolení navštívit ji, jeho žádost byla úřady vždy zamítnuta. Teprve v lednu 1960 dostal povolení k vycestování

do západního Německa, kde chtěl navštívit svou sestru a další své známé. 5. ledna 1960 se vydal z Teplíc na cestu vlakem, na hraničním přechodu v Chebu však byl zadržen členy StB a dopraven do vyšetřovací vazby v Litoměřicích. Zde byl podroben výslechům a obviněn z revanšismu, neboť v košíku s ovocem, jež vezl s sebou sestře, měl i dva výtisky kroniky regionu *Na slunné straně Milešovky*, v níž popisoval poválečné dění v kraji i odsun Němců, a chtěl ji ukázat sestře a dalším krajanům odsunutým z Teplicka. Na faře v Bořislavi uskutečnila StB prohlídku s cílem odhalit protistátní a špionážní materiály – na faře byly nalezeny některé jeho historické texty a dopisy příbuzných a přátel odsunutých do Německa.

Při výsleších P. Sitte odmítl, že by chtěl páchat nějakou protistátní činnost. Přesto proti němu prokurátor vznesl obvinění z podpory a propagace fašismu a P. Sitte měl být převezen z prozatímní vazby do vazby řádné. Jako důkaz jeho trestné činnosti měla posloužit skutečnost, že vedle zabavené práce o teplickém regionu, již měl podle některých „vybraných“ svědků chtít nechat v zahraničí vytisknout, napsal v roce 1957 článek o historii obce Žimu, přifařené k Bořislavi. Nechal jej otisknout v regionálním tisku *Směr* a poslal jej i své sestře do Německa, která jej předala Sudetoněmeckému krajauskému spolku a text vyšel v jeho časopise *Teplizer Anzeiger*. Tento text měl dle tvrzení vyšetřovatelů „připomínat odsunutým Němcům starou vlast a podporovat revanšistické hnutí“. Nutno podotknout, že Sitteho práce byly apolitické, psané z historického a vlastivědného pohledu. Jako důkaz měly posloužit také zabavené dopisy z Německa od krajanů. Ve výpovědi z 5. ledna 1960 P. Sitte uvedl, že text o obci Žimu poslal sestře, která mu jej také poštou vrátila. O tom, že jej nechala v Ně-

mecku otisknout ani nevěděl. Dozvěděl se to až od neznámého muže, který mu dopisem za tento text poděkoval. Obvinění, že by svou kroniku regionu chtěl nechat v Německu vytisknout a rozšířit, ve výsledku 6. ledna odmítl s tím, že ji chtěl pouze ukázat své sestře a jejímu manželovi.

Břítva v botě?

Dle tvrzení vyšetřovatelů spáchal P. Sitte ve vazbě 8. ledna 1960 sebevraždu. Po výslechu byl předveden na svou celu a chtěl si na chvíli lehnout. Poté odešel na klozet, a když jej příslušník ostrahy požádal o ohlášení, měl se P. Sitte ohlásit divným způsobem, což mělo u dozorce vzbudit podezření. Na cele měl pak nalézt kněze na zemi s přerýzanými žilami. Údajně měl v podrážce boty ukrytou holící břítvu, jíž si přerýzal tepny a šlachy v zápěstí. Ani rychlý převoz do nemocnice a oživovací pokusy a infuze v Litoměřicích jej nezachránily. 9. ledna byla v patologickém ústavu v Mostě provedena pitva zemřelého. Pitevní protokol MUDr. M. Schmitové, primářky patologického oddělení nemocnice v Mostě, i její výpověď při obnoveném vyšetřování v roce 1993 potvrdily přerýzáni žil: „Sebevraždu takovým způsobem na svém vlastním těle mohl učinit pouze člověk v hluboké depresi, pevně odhodlaný rázně a definitivně ukončit svůj život. Pro to svědčí dlouhé a hluboké řezné rány na obou zápěstích, jdoucí až na kost.“ O to víc podivnější je skutečnost, že v úmrtním listě zemřelého, podepsaném zmíněnou primářkou z nemocnice v Mostě, je jako příčina úmrtí uvedeno vykrvácení žaludečního vředu, o přerýzáni žil zde není ani zmínka.

P. Sitte byl zpopelněn bez vědomí rodiny 14. ledna 1960 v krematoriu v Mostě za přítomnosti členů StB. Z farníků se nikdo nedověděl, co se s jejich knězem děje a sestra marně žádala vyrozumění přes Červený kříž. Po úmrtí jim bylo jen oznámeno, že se dopustil rozvracení republiky, špionáže a spáchal ve vazbě sebevraždu.

Více otázek než odpovědí

Pro verzi sebevraždy je však poněkud nečekané, že při pitvě zemřelého asistovali čtyři příslušníci Bezpečnosti, což nebývalo zvykem – obvykle byli dva, a svědčilo by to o mimořádné závažnosti případu.

Je také velmi zvláštní, že by se knězi podařilo přes prohlídku, která u něj při vzetí do vazby byla provedena, propašovat do vazby v botě břítvu. Proč by sedmdesátiletý kněz při cestě do Německa za sestrou vozil v botě břítvu? Navíc provedení sebevraždy – podřezání žil na obou rukách až na kost, tedy už jednou podřezanou rukou – vyznívá velmi neobvykle; řezy byly navíc údajně přesné v jedné linii, bez dalších řezů, typických pro sebevrahy. Proč by také sedmdesátiletý duchovní – věřící člověk – páchal po třech dnech ve vazbě sebevraždu jen proto, že byl zatčen a v roce 1960 mu za jednání, kvůli němuž byl vyslýchán, nehrozil už žádný drastický trest. (Byl snad vydírán ke spolupráci s StB, nebo mu bylo vyhrožováno nějakým skandálem? Zalekl se obvinění výše trestu – během prvních třech dní je to dost nepravděpodobné.) Navíc nikdo z dozorců a vyšetřovatelů nevedl, že by P. Sitte propadl do depresí nebo se choval nějak zvláštně. Otázkou ovšem zůstává, kdo měl na smrti staršího kněze německé národnosti zájem? Kdo a proč jej udal? Na základě čeho byla u něj na hranicích provedena tak důkladná prohlídka, nalezeny u něj výtisky jeho knihy a byl cíleně zatčen? Šlo o cílenou likvidační akci StB, nebo spíš došlo k nečekanému úmrtí staršího duchovního během výslechu následkem nezákonných metod a bylo nutno nějak zakamuflovat jeho smrt? Předstíraná sebevražda a donucení lékaře k vystavení vyhovujícího pitevního protokolu patřily k repertoáru metod StB a nejsou v 50. letech nijak ojedinělé.

Svědectví pamětníka

A. Šabak ze Rtyně uvedl ke kauze P. Sitteho: v 50. letech působil ve Rtyni chrámový sbor a orchestr. Jeden z muzikantů, pan J. B., si vypůjčil na podzim 1959 od faráře Sitteho basu. Delší dobu pak knězi nástroj nevracel, a když ho ten upomenul, vrátil mu jej poškozený. P. Sitte ho dopisem požádal, aby mu rozbitou basu nahradil, k čemuž se pan J. B. neměl a farářovy žádosti ignoroval. Tento incident se odehrál v době, kdy P. Sitte žádal o povolení k výjezdu do SRN a pan J. B. byl pracovníkem pasového oddělení a nadšeným komunistou. Manželka pana J. B. vykřikovala po obci nenávislné vý-

roky o knězi jako: „Taková svině musí chcičpnout, Jirka má velkou moc.“

Ani obnovené vyšetřování kauzy smrti P. Sitteho v 90. letech nepřineslo výraznější výsledky, neboť bývalí vyšetřovatelé popírají účast na výsleších a odkazují na závěry z roku 1960. V roce 2006 byla P. F. Sittemu ke 110. výročí jeho narození odhalena na kostele v Bořislavi pamětní deska.

Nepohodlný kněz

P. Ludvík Sobek se narodil 15. ledna 1885 v Dolních Tošanovicích u Frýdku-Místku. Působil jako děkan v Petrovicích u Karviné, v hornickém regionu, kde převládalo výrazné prokomunistické smýšlení a aktivní působení duchovních bylo vnímáno jako nežádoucí. Jako režimu nepohodlný kněz byl 14. září 1949 zatčen kvůli dopisu, v němž kritizoval novou církevní politiku, ale na podzim 1949 byl amnestován. Musel prodělat školení pro kněze, kde měl změnit své smýšlení. Poté mu bylo pravděpodobně příslušníky StB vyhrožováno a byl vydírán dle svědectví služebné na faře ke spolupráci a během jednoho výslechu mu byly odebrány klíče od fary. Krátce před smrtí dostal výhrůžný dopis, načež nabádal k opatrnosti farní hospodyně i sestru. Ráno 25. dubna 1950 byl v jedné z místností fary nalezen farní hospodyně a svou sestrou oběšený na klíce okna. Přitom lékař, který jej pouze zběžně ohledal, stanovil jako příčinu smrti srdeční infarkt. Na jeho těle byly nalezeny stopy trýznění – zohavené tělo a genitálie, farní psi tu noc spali a druhý den uhynuli. Případ byl vyšetřovatelé velmi rychle uzavřen s evidentní snahou záležitost ututlat a výhrůžkami umlčet svědky. Při vyšetřování kauzy v 90. letech dospěli vyšetřovatelé ÚDV k závěru, že se velmi pravděpodobně jednalo o vraždu spáchanou orgány StB nebo místními komunistickými funkcionáři.

Vojtěch Vlček

Další díl v čísle 14/2012

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

JIŘÍ KARAS JAKO ALTERNATIVA

JUDr. Ing. Jiří Karas, politik, právník a diplomat, se rozhodl kandidovat do úřadu prezidenta České republiky. Podaří se mu získat dostatečnou podporu?

JUDr. Ing. Jiří Karas. Foto: <http://jirikaras.cz>

Mou hlavní snahou bude napomoci zlepšit vymahatelnost práva všem občanům bez rozdílu.

Jsem přesvědčen, že je třeba vrátit se ke zdravému rozumu a k životu v souladu s lidskou přirozeností.

Zvláště mi leží na srdci obnovení smyslu pro posvátnost a nedotknutelnost každého lidského života, a to těch nejmenších před narozením, lidí tělesně postižených až po seniory.

Jiří Karas
<http://jirikaras.cz>

Podaří-li se Jiřímu Karasovi kandidovat na funkci prezidenta republiky, bude to významný krok. Velvyslanec Karas je znám jako obhájce lidského života – obhájce nenarozených, nemocných a postižených. Znamenalo by to, že by se „nová politická témata“ (ochrana života, manželství a rodiny) mohla dostat do politického diskursu naší země.

Tato témata jsou zde nová proto, že ještě po druhé světové válce do politiky vůbec nepatřila. Umělé ukončení těhotenství byl trestný čin (před válkou jen komunisté navrhovali jeho legalizaci), definice manželství jako svazku muže a ženy byla samozřejmá a výlučnost manželské rodiny s dětmi byla obecně uznávána. Tato agenda ale orientuje politickou debatu na témata s dlouhodobým horizontem. Stále více je zřejmé, že společenskou krizi lze zvládnout právě jen politikou orientovanou na tato dlouhodobá témata.

Význam konzervativních hodnot

Zdá se, že se to týká i současné finanční krize. V pondělí 4. června hovořil v televizním *Hyde Parku* Jan Bureš, hlavní ekonom Poštovní spořitelny, a na adresu současných vládních kroků řekl, že krátkodobá opatření, zaměřená na vyrovnaní státního rozpočtu např. zmrazením důchodů, nebudou účinná, pokud se nezaměříme na strukturální, dlouhodobé problémy, zejména na ty, jež vyplývají ze stárnutí české populace. Na tom se ukazuje, že náš konzervativní důraz na manželství, rodinu a ochranu života má význam i pro ekonomiku země.

Opatření ke zvládnutí současné krize naopak narážejí na to, že běžná politická debata je limitována krátkým volebním obdobím Poslanecké sněmovny, takže si málokdo troufá navrhnout méně populární opatření, jejichž dopad není okamžitý resp. bezprostřední.

Debaty o dlouhodobých problémech

Prostory pro debatu o dlouhodobějších problémech máme dva. Především je to Senát, kde je volební období delší a jehož zákonodárci by měli mít delší profesní a lidskou zkušenost. Druhým prostorem je úřad prezidenta, který je také volen na delší dobu, ale především není vázán stranickými tlaky. Prezident má volné ruce na vyjadřování odvážných, mnohdy nepopulárních, především však nemedializovaných názorů. Z tohoto úhlu je místo prezidenta připravené právě pro někoho, jako je Jiří Karas. Pro někoho, kdo se po otázkách „na tělo“ neplíží při zdi, nevykrucuje se, ale troufá si vstoupit do televizního *Kotle* s Biblí v ruce.

Podpora svobodných občanů

Otázka samozřejmě je, jakou Jiří Karas dostane podporu. Už samotný vstup do prvního kola vyžaduje padesát tisíc podpisů, ale vzhledem k počtu křesťanů u nás by to neměl být problém. Karasovo umístění v prvním kole pak ukáže, kolik lidí u nás chápe, že budoucnost národa stojí a padá s postavením manželské rodiny a je ochotno se za tento názor postavit.

Jiří Karas ve svém boji nebude mít podporu žádné politické strany, ani vlivných skupin spojených s byznysem. Lze pochybovat i o podpoře institucionálních církví. Bude mít tedy pouze podporu svobodných, odpovědných občanů. Jejich počet pak bude zásadní výpovědí o stavu naší společnosti.

Michaela Freiová
(Mezilitulky redakce)

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

VŠICHNI RODIČE MAJÍ PRÁVO ROZHODNOUT SE PRO DOMÁCÍ ŠKOLU

Důležitým vítězstvím rodičovských práv ve světě je vyjádření zástupce Vatikánu, který prohlásil, že všichni rodiče mají právo vzdělávat své děti v domácí škole.

„Stát má respektovat rozhodnutí rodičů ohledně jejich dětí a měl by se vyhnout pokusům o ideologickou indoktrinaci,“ napsal v úterý 24. dubna ve svém prohlášení stálý pozorovatel Svatého stolce při Organizaci spojených národů.

Rodiče „mají právo a povinnost vybrat pro své děti školu včetně domácího vzdělávání a musí mít svobodu se takto rozhodnout, což naopak stát musí respektovat a usnadňovat“.

„To je skvělé,“ řekl Jeremiah Lorrig, ředitel pro vztahy s médii Asociace právní obrany domácího vzdělávání (HSLDA), v rozhovoru pro *LifeSiteNews.com*. „Mít podporu velvyslance Vatikánu by bylo pro hnutí domácího vzdělávání neoceitelné.“

Stále více rodičů se rozhoduje pro domácí vzdělávání svých dětí, protože dostupné školy jsou buď nekvalitní, nebo proto, že školy stále více prosazují hodnoty, které jsou v rozporu s tradiční křesťanskou morálkou.

Loni v červenci guvernér Jerry Brown podepsal zákon, který požaduje, aby se na kalifornských státních školách učilo o „úloze a přínosu“ homosexuálů v amerických dějinách.

„Účel tohoto programu je zcela zřejmý, má u dětí podporovat společenskou akceptaci homosexuality a transsexuality a zároveň umlčet ty, jejichž náboženské či morální přesvědčení odporuje takovému životnímu stylu,“ řekl v rozhovoru pro *LifeSiteNews.com* Brad Dacus, prezident Pacific Justice Institute.

Tento problém nezačal žádným zákonem, řekl. „Kalifornský školský distrikt zařadil do osnov programy na podporu homosexuality i programy vychovávající k ohleduplnosti vůči transvestitům ještě dříve, než byl návrh S. B. 48 koncipován jako právní předpis a než se stal záko-

nem,“ řekl Dacus. Například základní škola Redwood Heights v Oaklandu zavedla předmět „genderová identita“. „Tyto programy již byly zavedeny od středních škol až po mateřské školky,“ uvedl.

„Takovéto předměty jen vyvolávají další zmatek a navíc nutí žáky, aby se rozhodovali a nechali svou sexualitu krystalizovat jinak, než jak je to pro du-

<http://mother-mel.blogspot.cz>

Rodiče mají právo a povinnost vybrat pro své děti školu včetně domácího vzdělávání a stát to musí respektovat a usnadňovat.

ševní i tělesné zdraví dítěte vhodné,“ řekl Dacus *LifeSiteNews*.

V mnoha zemích je rodičům odepřeno základní právo zvolit, jak se budou jejich děti vzdělávat. Loni v říjnu brazilský národní kongres rozhodl, že domácí vzdělávání „nerespektuje ústavu, trestní zákon, státní směrnice pro vzdělávání a předpisy týkající se dětí a mládeže“. V Německu je stav domácího vzdělávání tak špatný, že jedna rodina uprchla do Íránu kvůli právu vzdělávat své děti doma.

„Klíčem je zvyšování veřejné informovanosti,“ řekl Lorrig *LifeSiteNews*. „V mnoha z těchto zemí, které mají velmi omezující zákony pro domácí vzdělávání, lidé přicházejí o své děti.“

Tento problém existuje i ve Spojených státech, řekl. Pacific Justice Institute a HSLDA bránily kalifornské rodiče, kteří vzdělávají své děti doma, před rozsudkem kalifornského nejvyššího soudu, jenž se snažil omezit jejich práva.

Lorrig řekl *LifeSiteNews*, že největším problémem je nejistota. „Nikdy nevíte, kdy vypukne obdobná lokální válka,“ uvedl. HSLDA například musela bojovat se soudcem z Mississippi, který se snažil prosadit větší omezení vůči rodičům vzdělávajícím doma své děti. „S domácími vzděláváním v Mississippi nikdy nebyl problém,“ řekl Lorrig.

HSLDA tuto při vyhrála. „Ale je to neustálá přetahovaná mezi svobodou domácího vzdělávání a touhou ovládat rodiče,“ pronesl Lorrig.

Podpora Vatikánu bude vítanou změnou, která ovlivní mezinárodní vliv HSLDA. „V současné době bojujeme s OSN, zejména kvůli Úmluvě o právech dítěte,“ řekl Lorrig.

Ratifikace této úmluvy, varoval, by mohla narušit rodičovská práva ohledně vzdělávání a mnoho dalších aspektů života jejich dětí. „Právnícky řečeno, zcela by se změnila struktura rodinné politiky ve Spojených státech, narušilo by to naši suverenitu a vložilo autoritu do rukou cizích, samozvaných odborníků,“ řekl Lorrig.

HSLDA pomáhá nebo radí v právních záležitostech rodičům, kteří pro své děti zvolili domácí vzdělávání, v asi 25 zemích po celém světě.

Ben Johnson

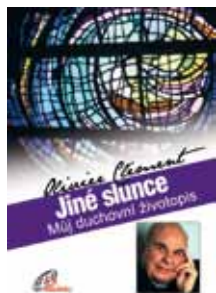
<http://www.lifesitenews.com>

Přeložil Pavel Štíčka

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz**Olivier Clément: Jiné slunce. Můj duchovní životopis**

Jedná se o duchovní autobiografii autora, původně ateisty, který konvertoval ke křesťanství a následně se stal jedním z nejvýznamnějších pravoslavných teologů Západu.

Váz., 200 str., 239 Kč

Martin Damian: Cyril a Metoděj. Omalovánky s vyprávěním

První seznámení s působením těchto věrozvěstů na Velké Moravě. Malí čtenáři se dozvědí, kdo tyto dva muži byli a proč je má dodnes celá církev v úctě.

Brož., 16 str., 35 Kč

Za bílého dne (DVD)

Příběh sicilského kněze, který našel odvahu postavit se mafii. Film byl natočen podle skutečného případu z roku 1993.

Film vhodný pro diskuse v rámci Roku víry. *DVD, hraný film, český dabing, 90 min. + bonus 20 min., 295 Kč*

Příběhy o svatých (DVD)

Život a svědectví víry 18 světců určené pro děti a navíc několik příběhů ze života sv. Františka jako bonus. *Animovaný film, český dabing, 95 min., 190 Kč*

Ježíšova podobenství (DVD)

Výběr 13 nejkrásnějších podobenství z evangelií vyprávěných pro děti.

Animovaný film, český dabing, 55 min., 120 Kč

Obě DVD jsou vhodná pro rodiče, katechety a kněze pracující s dětmi. Svou formou a jazykem mohou krátká vyprávění posloužit pro katechezi a povídání v rodinném kruhu o životě z víry.

Účinkující:

P. Daniel Ange, známý francouzský kněz, misionář, autor mnoha knih pro mládež a zakladatel evangelizační školy „Jeunesse-Lumière“, P. Vojtěch Kodet, P. Angelo Scarano, Karel Řežábek, Katka Lachmanová, P. Aleš Opatrný, P. Vít Zatloukal, P. Pavel Konzbul, Veronika Barátová, P. Michael Slavík a další

Vstup pro pěší vchodem G2 z ulice Hlinky.

Vjezd pro auta 9. bránou BVV.

Informace a přihlášky na www.cho.cz nebo na tel.: 777087736 (17–19 hod.)

- 11. 7. od 12.00 hod. registrace na výstavišti v pavilónu F
19.00 mše sv. v katedrále na Petrově
(Mons.Vojtěch Cikrle)
- 12. 7. 9.45 přednáška Marnotratný Otec (Lk 15,11–32)
(P. Vojtěch Kodet)
15.00 přednáška „Jeden člověk měl dva syny“ (Lk 15,11)
(P. Angelo Scarano)
16.45 mše sv. (P. Pavel Konzbul)
19.00 koncert chval s Karlem Řežábekem a skupinou Filia
- 13. 7. 9.45 přednáška „Vstanu a půjdu k svému otci“ (Lk 15,18)
(Katka Lachmanová)
15.00 přednáška „Otec ho spatřil...“ (Lk 15,20)
(P. Daniel Ange)
16.45 mše sv. (P. Vít Zatloukal)
19.30 paralelní večerní programy
- 14. 7. 9.45 přednáška „Byl mrtev, a zase žije“ (Lk 15,22)
(P. Daniel Ange)
15.00 přednáška „Všechno, co mám, je tvé“ (Lk 15,31)
(Veronika Barátová)
16.45 mše sv. (biskup František Radkovský)
19.30–21.00 modlitba chval a přímluvy
- 15. 7. 9.45 pásmo svědectví „Máme proč se veselit a radovat“
11.00 mše sv. (P. Michael Slavík) a závěr konference

DVANÁCT APOŠTOLŮ

Jak Boží slovo přiblížit dětem, aby mu porozuměly a zamilovaly si ho? A jak s nimi vůbec o Bohu mluvit? V této rubrice vám nabízíme vhodné texty ke společnému čtení Písma svatého s dětmi.

Rodič: Potom Ježíš vystoupil na horu, zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a (oni) přišli k němu. A ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, protože je chtěl posílat kázat, a to s mocí vyhánět zlé duchy. (Ustanovil těchto dvanáct:) Petra – to jméno dal Šimonovi, Jakuba, (syna) Zebedeova, a jeho bratra Jana – ty pojmenoval Boanerges, to je „Synové hromu“, Ondřeje a Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba, syna Alfeova, Tadeáše, Šimona Kananejského a Jidáše Iškariotského, který ho pak zradil. (Mk 3, 13–19)

Dítě: Proč si vybírá Pán Ježíš právě dvanáct apoštolů?

Rodič: Možná si vzpomeneš, jak postupně vznikal izraelský národ. Kdo byl prvním a hlavním patriarchou židovského národa?

Dítě: Na začátku byl Abrahám...

Rodič: který měl se Sárrou syna Izáka. Izák si vzal za ženu Rebeku a měli spolu dvojčata, která se hádala o prvorozenec-ké požehnání.

Dítě: Víím, byli to Ezau a Jakob. Požehnání dostal Jakob, který měl dvanáct synů.

Rodič: Z těchto dvanácti synů povstalo dvanáct kmenů, které tvořily izraelský národ. To byl Boží lid Starého zákona. Z tohoto Božího lidu vybral Ježíš na hoře dvanáct nejbližších spolupracovníků, které později poslal do celého světa, aby hlásali evangelium. Takto dvanáct izraelských kmenů přerůstá v novozákonní Boží lid.

Dítě: Proč se dvanácti vybraným mužům říká apoštolové?

Rodič: Řecké slovo „apostolos“ znamená „poslaný“. Dvanáct bylo posláno, aby z nich povstal nový Boží lid.

Dítě: Apoštolové tedy šli do celého světa, hlásali evangelium, křtili ty, kteří uvěřili v Ježíše.

Rodič: Ve městech a v jejich okolí takto vznikaly malé církve, které měly v čele

biskupa. Jemu apoštolové předali moc, kterou měli od Pána Ježíše.

Dítě: Nebyli na to příliš sami?

Rodič: Jistě by se rádi radili s druhými biskupy, ale vzdálenosti byly velké. Kontakt s nimi udržovali apoštolové, kteří je na biskupy posvětili. I v Písmu svatém máme obsaženy dopisy, které psali apo-

Ježíš a apoštolové. Foto: <http://gman59.blogspot.cz>

štolové do církevních obcí, jež založili. Přitom v dopisech apoštolové oslovují biskupy jako představené těchto obcí.

Dítě: Jak je to s naším otcem biskupem? I on má moc jako apoštolové?

Rodič: Ano. Apoštolové předali moc svým nástupcům biskupům. Biskupové předali apoštolovou moc svým nástupcům a tak to šlo pořád až do dnešní doby. Naši biskupové mají tedy stejnou apoštolovou moc, jakou měli apoštolové.

Dítě: A scházejí se někdy biskupové, aby se poradili?

Rodič: Podle potřeby se scházejí biskupové z celého světa, aby se poradili, jak dál vést církev. Tomuto shromáždění se říká všeobecný koncil.

Dítě: Kolikrát se takto biskupové dosud sešli?

Rodič: Vychází to přibližně jednou za století. Celkem bylo devatenáct všeobecných koncilů.

Dítě: Kdy se konal zatím poslední všeobecný koncil?

Rodič: Tak o tom ti povím něco více. V roce 1958 byl zvolen papežem Jan XXIII. Byl to už starý člověk, vždyť měl 77 let. Nikdo nepočítal s tím, že by se za jeho vedení Církve mělo něco převratného stát. Jan XXIII. byl však svatý člověk a hodně se modlil. Naslouchal Duchu Svatému, který mu stále silněji vnukal: je třeba, aby se církev změnila.

Modlil se: „Bože, jak to mám udělat?“

A Bůh mu odpovídal: „Porad se s biskupy celého světa! Svolej všeobecný koncil!“

Jan XXIII. poslechl hlas Ducha Svatého a svolal biskupy z celého světa. Přitom otevřel okno své pracovny. Znamenalo to, že je třeba Církev otevřít světu. Koncil tak dostal za úkol přemýšlet, jak v dnešní době hlásat evangelium.

Na druhý vatikánský koncil se sjelo 2 500 biskupů. Konal se v letech 1962–1965.

Dítě: Co biskupové na koncilu vymysleli?

Rodič: Žiješ v Církvi, která se snaží žít podle usnesení koncilu. V mnoha oblastech života se jí to daří, jinde je třeba přidat. Až jednou vyrosteš, přispěješ i ty k tomu, aby Církev žila ještě více tak, jak to vnukal Duch Svatý biskupům na koncilu.

Josef Janšta

Další materiály najdete na josefjansta.opava.org.

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel

Jak to vidí Vojtěch Macek

Církevní restituce a Noc kostelů

V médiích se na adresu Církve mísí zjevně příznivé poznatky (charitní služba, vzdělávání a výchova, Noc kostelů) s projevy zavilé nepřejčnosti (navrácení majetku, úplnost rodiny). Kde se bere tento rozpor v postoji médií k Církvi?

Právě proběhla Noc kostelů. Aktuální událostí je též nové projednávání církevních restitucí v parlamentu. Čtu monitoring tisku a pozastavuji se nad kontrastem, který ze zpráv médií číší: Návrat ukradeného majetku Církvi je nám sugеровán v černých barvách jako nepochopitelná rozmařilost státu v době krize. Noc kostelů je chválena za nápaditost, Církev za otevřenost, roste spokojenost i počet návštěvníků akce. Kde se bere tento rozpor v postoji médií k Církvi?

Jedním z důvodů – zvláště na lokální úrovni – je snaha zaplnit tiskový či vysílací prostor čímkoli zajímavým, bez ohledu na vyznění, souvislosti. Způsob práce malých médií, která musejí denně „uvařit“ z mála podnětů hodně zpráv, doslova vyžaduje vzít zavděk vším, co je k mání.

Další důvod je ten, že v negativním (investigativním, konfrontačním, na aféry orientovaném) zpravodajství a publicistice pracuje skupina novinářů k Církvi (v průměru) zřetelně jinak vymezená než v žurnalistice pozitivní (kulturní, osvětové, zájmové, sociálně orientova-

né). Ostatně je pochopitelné, že jen málo věřících lidí je ochotno vstoupit do divoké vody novinářiny plné stresujících uzávěrek, vypjaté profesní soupeřivosti, pracovního tempa neslučitelného se spořádaným životním stylem a důrazu na sdělení rychlá a šokující, nikoli přesná a pravdivá. A pokud někdo s dobrým gruntem se přece jen tímto směrem vydá, stane se, že je odsud coby „čistá duše“ vyštván anebo prostě ohne hřbet.

Konečně nelze pochybovat i o důvodech politických, zřetelných zejména na centrální úrovni, kdy redakce „nezávislých médií“ plní – zpravidla ochotně a někdy i proti své vůli – zadání svých stranických, obchodních či ideologických pánů či jejich ovlivňovatelů.

Svou roli hraje také obecný relativismus, kdy je nezávislost chápána jako možnost/právo postupovat bez jakéhokoli rozlišování – dobra a zla, pravdy a lži, slušnosti a neslušnosti... Dogmatem je tvrzení: „Píšeme a říkáme to, co lidé chtějí vidět a slyšet.“ Zjistil si někdy někdo z médií popravdě, co od nich lidé chtějí?

A když se tento relativismus (neschopnost rozlišovat) sečte s pustou lidskou hloupostí (neschopnost přemýšlet), mohou se v jednom vydání novin objevit vedle sebe zprávy Církev hanící i vychvalující. Vlastně se to netýká jen Církve, dochází i k případům na jiných frontách, kdy se pochvala mísí s pohanou. U Církve je to ovšem nejmarkantnější, protože – alespoň dle mé zkušenosti – Církev se svým vanutím Ducha je tou, která lidi vede k rozlišování a zdravému uvažování. A tak se v médiích mohou na adresu Církve mísit zjevně příznivé poznatky (charitní služba, vzdělávání a výchova, Noc kostelů...) s projevy zavilé nepřejčnosti (navrácení majetku, úplnost rodiny...).

Celé to však není nejzásadnějším problémem, neboť skutečnost nechodí po cestách svého mediálního obrazu, nýbrž naopak mediální obraz sleduje skutečnost jako stín a – ač se od ní snaží vzdálit nebo ji dokonce sám utvářet – nemůže se od ní odpoutat zcela. A v tom je síla pravdy.

*Ing. Vojtěch Macek
biskupský sekretář*

Životem člověka je patření na Boha

Sláva Boží je oživující: a tak ti, kdo vidí Boha, dostávají život. Nepochopitelný, Nepostižitelný a Neviditelný se dáva od lidí spatřit, postihnout a pochopit, aby dal život všem, kdo ho přijímají a vidí. Bez života nelze totiž existovat a život jako takový spočívá v účasti na Bohu; mít účast na Bohu znamená Boha vidět a zakoušet jeho dobrotu. [...]

Proto se Boží Slovo stalo rozdělovatelem Otcovy milosti k užítku všech lidí. Pro lidi tak mnoho vykonalo, když jim ukázalo Boha a přivedlo člověka k Bohu. Zach-

valo přitom sice Otcovu neviditelnost, aby snad člověk někdy Boha neznevažil a vždy měl před sebou svůj cíl, ale z druhé strany lidem mnoha způsoby Boha ukazovalo jako viditelného, aby člověk od Boha zcela neodpadl: Neboť slávou Boží je živý člo-

věk a životem člověka je patření na Boha. Jestliže totiž už přirozené poznání Boha dává všemu živému na zemi život, tím spíš se zjevením Otce skrze Slovo dostává života těm, kdo vidí Boha.

svatý Irenej

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedine díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

V pondělí 4. června na tiskové konferenci v Olomouci KDU-ČSL a Strana Zelených podepsaly koaliční dohodu pro volby do zastupitelstva Olomouckého kraje v roce 2012. Svůj podpis za KDU-ČSL připojil Ing. Pavel Horák, předseda krajského výboru KDU-ČSL, a Ing. Marian Jurečka, 1. místopředseda KDU-ČSL a číslo jedna na koaliční kandidátce. Není mi zcela jasné, proč to udělali. A patrně nebude předvolební koaliční dohoda v rámci Olomouckého kraje jedinou, již v dřívější době byla spolupráce avizována (a vlastně i realizována) vícekrát. Je to velmi zvláštní. V kraji, kde má KDU-ČSL tradičně vysokou podporu, jako by o ni chtěla přijít... Stačí, když si případní voliči z oficiálního předvolebního programu Strany Zelených přečtou: „Ochrana práva ženy na rozhodnutí podstoupit interrupci“. – Nicméně chtějí „zdravou přírodu, protože jde o život“. Chtějí „novelizaci zákona o registrovaném partnerství umožňující individuální adopci“, zároveň však tvrdí, že chtějí „investici do trvalých hodnot“.

EU chce čistit vodu od hormonů z antikoncepce, uvedl server IHned.cz. Hormony z antikoncepce se běžně dostávají do vodních toků a do zdrojů pitné vody. Vědci už prokázali, že látka etinylestradiol (obsažená ve značné

většině preparátů) dělá z některých ryb hermafrodity. Úředníci v Bruselu proto plánují změny v čištění vod, chtějí tak předejít dopadům na lidi. Nevídané. Mluví se o tom desetiletí! Že by konečně došly varovné signály sluchu těch, kteří mohou regulovat ovlivňování požívání hormonů i u těch osob, které se jim záměrně vyhýbají anebo dokonce ze zdra-

Koláž: mimi

voťních důvodů vyhýbat musí? „Etinylestradiol je velmi účinná látka,“ tvrdí Susan Joblingová z Brunel University. „Je navržena tak, aby působila v lidském těle i ve velmi malých dávkách.“ Konečné slovo o omezení EE2 bude mít v listopadu Evropský parlament, který musí směrnici schválit. Samozřejmě, že opatření před vlivem hormonů bude stát dosti prostředků. A tak vodárenské a farmaceutické firmy už začaly ve Štrasburku lobbovat, aby návrh neprošel.

Ve středu 9. května, s podporou 388 europoslanců, kteří se pod písemnou deklaraci č. 3/2012 podepsali, vyhlásil Evropský parlament ustanovení Evropského dne Spravedlivých (každoročně 6. března). A tak Evropa bude ctít památku všech spravedlivých lidí, kteří se nebáli riskovat své životy a bezpečí, aby hájili důstojnost a svobodu obětí totalitních režimů, jako během období Šoah nebo arménské genocidy, pomáhali obětem ve Rwandě, v Kambodži nebo při etnickém vyhlazování v bývalé Jugoslávii.

Do kostelů se musí vrátit dobrá sakrální hudba, která napomáhá modlitbě. Během liturgie nelze hrát cokoli. Je třeba vzdát se hudebních banalit – tvrdí shodně kardinál Gianfranco Ravasi a Riccardo Muti. Předseda Papežské rady pro kulturu a jeden z nejznámějších italských dirigentů vedli v Římě veřejný dialog o víře a hudbě. Debata se dotkla také hudby, s níž se dnešní věřící setkávají v kostelech. Jak vatikánský kardinál, tak italský dirigent se shodli, že problém nelze brát na lehkou váhu. Podle kardinála Ravasiho se návrat dobré hudby do kostelů poji mimo jiné i s návratem dobrých muzikantů. Pánu Bohu nesmíme hrát cokoli, je na místě využívat pomoci profesionálů.

-zd-

17. 6.	Ne	11. neděle v mezidobí Ez 17,22–24, Žl 92, 2 Kor 5,6–10, Mk 4,26–34	24. 6.	Ne	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele Iz 49,1–6, Žl 139, Sk 13,22–26, Lk 1,57–66.80
18. 6.	Po	sv. Marina I Král 21,1–16, Žl 5, Mt 5,38–42	25. 6.	Po	sv. Vilém, opat OSB, ct. Ivan, poustevník 2 Král 17,5–8.13–15a.18, Žl 60, Mt 7,1–5
19. 6.	Út	sv. Jan Nepomucký Neumann, biskup I Král 21,17–29, Žl 51, Mt 5,43–48	26. 6.	Út	sv. Jan a Pavel, mučedníci 2 Král 19,9b–11.14–21.31–35a.36, Žl 48, Mt 7,6.12–14
20. 6.	St	sv. Silverius, papež 2 Král 2,1.6–14, Žl 31, Mt 6,1–6.16–18	27. 6.	St	sv. Cyril Alexandrijský, biskup a učitel církve 2 Král 22,8–13; 23,1–3, Žl 119, Mt 7,15–20
21. 6.	Čt	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka SJ Sir 48,1–15, Žl 97, Mt 6,7–15	28. 6.	Čt	Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka 2 Král 24,8–17, Žl 79, Mt 7,21–29
22. 6.	Pá	sv. Paulín Nolánský, biskup 2 Král 11,1–4.9–18.20, Žl 132, Mt 6,19–23	29. 6.	Pá	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů (Doporučený svátek) Sk 12,1–11, Žl 34, 2 Tim 4,6–8.17–18, Mt 16,13–19
23. 6.	So	sv. Josef Cafasso, kněz 2 Kron 24,17–25, Žl 89, Mt 6,24–34	30. 6.	So	svatí prvomučedníci římsí Pláč 2,2.10–14.18–19, Žl 74, Mt 8,5–17

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

